

АЛКА ДЖОШИ
ПАЗИТЕЛЯТ
на ТАЙНИ от
ДЖАЙПУР

АЛКА ДЖОШИ

ПАЗИТЕЛЯТ
на **ТАЙНИ** от
ДЖАЙПУР

Превод от английски

Надя Златкова

beni
TORIAL

София, 2022

Всички права на български език са запазени.

Възпроизвеждането на цялата книга или на части от нея под каквато и да било форма е забранено без писменото съгласие на издателство Benitorial.

Благодарим Ви, че купувате легално издание на книгата и не нарушавате Закона за авторско право и сродните му права.

Това е художествено произведение. Имената, героите, организациите, местата, събитията и случките са плод на авторското въображение и нямат връзка с реални такива. Всяка прилика с реални събития, организации или личности, живи или мъртви, е напълно случайна.

THE SECRET KEEPER OF JAIPUR

© 2021 by Alka Joshi

Translation copyright © 2022 by Nadya Zlatkova.

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination, or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales are entirely coincidental.

ПАЗИТЕЛЯТ НА ТАЙНИ ОТ ДЖАЙПУР

© Надя Златкова, превод от английски, 2022

© Яна Аргиропулос, дизайн на корицата, 2022

© Benitorial, издател, 2022

ISBN 978-619-7639-12-4

На Бродли, който ме насърчаваше да пиша

На моите читатели, които се влюбиха в Малик

*Доброто, което правиш днес, утре може
да е забравено.
Но въпреки това прави добро.
Честността и откритостта те правят уязвим.
Въпреки това бъди честен и открит.
Това, което си строил с години, може да бъде
разрушено за една нощ.
Въпреки това продължавай да строиш.
Когато даваш на света най-доброто от себе си,
може да те наранят.
Въпреки това давай на света най-доброто
от себе си.*

– Майка Тереза

Ако искаш розата, трябва да изтърпиш бодлите.

– Индийска поговорка

*Бъди смирен, защото си създаден от пръст.
Бъди благоден, защото си създаден от звезди.*

– Сръбска поговорка

ПРОЛОГ

МАЛИК

Май 1969 г.

Джайпур

Вечерта на откриването е и кино „Роял Джуъл“ блести ярко като скъпоценен камък. Хиляди светлини искрят по тавана на огромното фоайе. Бели мраморни стълби, отвеждащи към горния балкон, отразяват светлината на стоте свещника по стените. Дебел аленочервен мокет приглушава звука от хиляди стъпки. А вътре в салона всяка една от хиляда и стоте тапицирани с мохер седалки е заета. Покрай стените са се наредили и много правостоящи, гошли специално за премиерата.

Това е големият ден на Рави Сингх като водещ архитект на престижния проект, възложен от махарани Латука на Джайпур. Кино „Роял Джуъл“ е доказателство за това какво може да създадат заедно съвременната изобретателност и западното образование. Рави Сингх го е проектирал по модела на кино „Пентейджъс“ в Холивуд, намиращо се на тринайсет

хиляди километра оттук. За това най-важно събитие той е уредил в киното да се прожектира „Крадецът на бижута“ – филм, който всъщност излезе по екраните преди две години. Няколко седмици преди откриването Раби ми каза, че е избрал популярния филм заради асоциацията с името на киното* и защото в него участват двама от най-известните индийски актьори в момента. Той знае, че индийската публика е луда по киното и е свикнала да гледа многократно един и същи филм, заради което повечето киносалони сменят програмата си на няколко месеца. Така че дори жителите на Джайпур да бяха гледали филма преди две години, те пак щяха да дойдат. Освен това Раби бе уредил на тържественото откриване да присъстват звездите от филма Дев Ананд и Виджаянтимала, както и една от по-младите актриси, Дипти Капур. Пресата също е тук, за да пише за откриването на кино „Роял Джуъл“, да разкаже за членовете на висшето общество на Джайпур, накупрени в красивите си грехи и бижута, а също и да зяпа боливудските знаменитости.

Докато оглеждам съвременната архитектура и елегантните завеси от червено кадифе, закриващи екрана, и попивам осезаемата атмосфера на очакване, изпълила залата, аз изпитвам искрено възхищение от това, което е постигнал Раби – макар да има други неща в него, които ме притесняват.

Ману и Канта Агарвал, моите домакини, са поканени да правят компания на семейство Сингх и семейство Шарма на балкона, където са най-скъпите места в салона. Аз пък седя до семейство Агарвал като техен

---

* От англ. „royal jewel“ означава „кралски скъпоценен камък“, „кралско бижу“. – Б. р.

гост (иначе щях да съм на по-евтините места долу, по-близо до екрана; Все пак съм само един незначителен обучаващ се към двореца в Джайпур). На балкона е позволено да седят и деца, но Канта е оставила своя син Нику у дома с нейната *саас*. Когато по-рано тази вечер пристигнах в дома на семейство Агарвал, за да ги придружа на откриването на киното, видях колко съкрушен беше Нику.

– Това е събитието на века! Защо не мога да отида?! Всичките ми приятели ще бъдат там. – Лицето му беше почервеняло от гняв. На дванайсет той бе способен да зареди думите си със силно чувство за несправедливост.

Ману, както винаги спокоен наред емоционалните изблици на съпругата и сина си, отвърна:

– Всъщност, Никхил, независимостта на страната ни беше събитието на века.

– Е, аз не съм бил роден тогава, *пападжи*. Но сега съм тук! И не разбирам защо не мога да отида. – Той погледна към майка си с надежда да получи подкрепа.

Канта потърси погледа на съпруга си, сякаш питаше: *Още колко време можем да държим сина си далеч от светски събития, на които присъстват семейство Сингх?* Нику беше вече достатъчно голям, за да пита защо му е позволено да присъства на някои събития, а на други не. Канта погледна към мен, сякаш казваше: *Ти какво мислиш, Малик?*

Поласкан съм, че те се чувстват свободни да водят тези разговори пред мен. Аз не съм свързан с тях по роднинство, а само от факта, че бившата ми настоящица Лакшми (или Шефката, както я наричам аз) е тяхна близка приятелка. Познавам семейство Агарвал

* Свекърва. – Б. а.

от съвсем малко момче и затова съм наясно, че Нику е осиновен – макар самият той да не го знае. Давам си сметка също, че в момента, в който семейство Сингх видят тези негови необичайни за Индия синьо-зелени очи, ще си припомнят за недискретните постъпки на своя син. Искам да кажа, че Радха, сестрата на Шефката, не беше първото момиче, което бе забременяло от Рави, преди той да се ожени за Шийла. Да са наясно обаче с недостатъците на сина си е едно, но да се изправят пред резултата от тези постъпки от плът и кръв е съвсем друго. И това ще притесни и Самир, и Парвати Сингх.

В крайна сметка Ману и Канта нямаха нужда от мен за решаването на въпроса, което беше истинско облекчение. Спорът бе разрешен от майката на Ману, заета до този момент с броеницата си от сандалово дърво.

– Няма да ходиш, защото всичките ония песни и танци във филмите покваряват хората! Хайде, Нику, помогни ми. Отиваме в моя храм.

Нику изпъшка. Той беше добре възпитано дете и искане от страна на баба му не подлежеше на обсъждане.

Сега, сред оглушителните аплодисменти в кино „Роял Джуъл“, махарани Латика – четвъртата и най-млада съпруга, понастоящем вдовица на махараджата на Джайпур – се качва на сцената, за да поздравя всички любители на киното. Това е първият важен проект, който тя ръководи след смъртта на съпруга си. Махарани Латика е шефът на Ману; нито една от другите съпруги на махараджата не искала да се занимава с финансите. Ману е директор на Службата по строителството в двореца в Джайпур и ръководи

проекти като този, а Шефката ме изпрати при него да изуча занаята му.

– Тази вечер празнуваме откриването на най-голямото кино, което някога е съществувало в Раджастан, кино „Роял Джуъл“. – Махарани изчаква аплодисментите да стихнат, преди да продължи. Обиците ѝ с рубини и гуаманти и бродираното със злато *паллу** на сарито от червена коприна, внос от Банарас, пръскал хиляди искри към публиката, докато тя оглежда препълнения салон с блажена усмивка на лицето. – Това е историческо събитие за Джайпур – родно място на известна по цял свят архитектура, ослепителни платове и бижута, както и, разбира се, *дал батти*** на Раджастан! – При споменаването на прочутото местно ястие тълпата избухва във възторжен смях.

Нейно Височество отдава дължимото на работата на Ману по проекта, прави комплимент на архитектите на „Сингх-Шарма“ и завършва речта си, като извиква актьорите от филма на сцената. Излизат Ананг и Вуджаянтимала, а после сред свиркания и виковете *Ваах! Ваах!* дефилира и очерталата с черен молив очите си Капур, облечена в сари с пайети. Публиката обсипва и тримата с рози, франджипани и *чамели****, както и с бурни ръкопляскания. Когато бяхме малки, Радха, сестрата на Шефката, беше по-запалена по филмите от мен. Но тази вечер дори и аз се увличам от трескавото вълнение, оглушителните аплодисмени и свиркането на публиката.

Най-после завесата на сцената се вдига и в залата

* Украсен край на сарито, обикновено надиплен на рамото. – Б. а.

** Пържени топчета от пшенично брашно, които се ядат с леща. – Б. а.

*** Тропическо цвете. – Б. а.

става тихо. На екрана започват да текат началните надписи и обозначението за допустимата възраст. Дори рикша-валите* и шивачите, заели евтините места на първите редове, се смълчават.

Индийските филми са дълги почти три, а понякога и четири часа, и имат пауза в средата. По време на почивката ние излизаме от сградата – заедно с по-голямата част от публиката – и отиваме на улицата, за да се подкрепим с храна и напитки. Уличните продавачи са подготвени. Те са се подредили от двете страни на улицата пред киното. Ароматът на печени фъстъци с чили, *панипури*** , дучени *пакори**** и картофени *самоси***** е нещо, на което трудно може да се устои. Купувам малки чаши с чай за всички и ги раздавам. Самир купува голяма чиния *качори****** и *алу тикки****** за цялата ни група.

Месец май е и в Джайпур вече е много горещо. В киносалона има климатична инсталация, но въздухът навън е по-свеж от миризмата на хилядата тела, притиснати едно до друго вътре в сградата. Шийла, съпругата на Раби, отказва чая и храната с оправданието, че е прекалено горещо, за да се яде. Малката ѝ гъщеричка е заспала на рамото ѝ и топлината на телцето ѝ кара Шийла да извива тяло от жегата. Тя издува бузи и се приближава до сергия, която предлага ветри-ла *кхас-кхас******. Капка пот се плъзва надолу по шията ѝ и изчезва в дълбокото деколте на копринената ѝ ярко-

* Човек, който кара рикша. – Б. а.

** Солена закуска. – Б. а.

*** Зеленчуци, помопени в тесто от нахут и изпържени. – Б. а.

**** Пържена закуска с пикантна плънка от картофи/грах. – Б. а.

***** Пържен в много мазнина хляб. – Б. а.

***** Пикантна картофена палачинка. – Б. а.

***** Ветрило от тревата ветивер. – Б. а.

розова блуза. Насилвам се да отвърна поглед.

Парвати гордо показва четиригодишната си внучка Рита на дамите от висшето общество, които са дошли да я поздравят. „Тумхара наам батао, бети“ – нарежда тя.

Канта бърби весело с приятелки. Самир и Ману приемат поздравления за работата си по киното от представители на елита на Джайпур, дошли за тържественото събитие. Оглеждам се за Рави, който беше с тях по-рано, и се чудя защо би пропуснал чудесната възможност да се озове под светлината на проекторите. Това не е в негов стил.

Както винаги, наблюдавам и слушам – нещо, което Шефката ме научи да правя изкусно. В следващото ми писмо до нея и до Нимми в Шимла ще мога да им разкажа как посетителите в киното са оценили причестката на главната героиня или цвета на нейното сари (обзалагам се, че Нимми никога през живота си не е гледала филм!). Ще мога също да им споделя, че повечето от дамите на Джайпур биха се оженили за красивия Дев Ананд, без изобщо да се замислят.

Виждам, че Шийла се връща при нас и вее с ветрилото пред лицето си. Парвати вдига ръка, за да прибере влажни къдрици от челото на спящото бебе. Шийла гледа зад свекърва си. Изведнъж изражението ѝ става мрачно. Проследявам погледа ѝ до ъгъла на киното. В този момент забелязвам Рави, който дискретно придружава по-младата актриса, излизайща от страничната врата на сградата. Очите на Шийла се присвиват, когато съпругът ѝ и актрисата изчезват в тъмнината далече от тълпата. Знам, че там има товарна рампа, до която стоят шофьорите на махарани

* Кажу им името си, дъще. – Б. а.

и на актьорите и чакат да ги отведат. Може би Раби придружава до колата ѝ.

Чуваме звънеца, който обявява, че почивката почти свършва. Втората половина на филма ще започне всеки момент. Поглеждам часовника си. Вече е девет и половина. Момичетата на Шийла трябва да са в леглата си, но Раби е настоял цялото семейство да присъства, за да могат всички да ги видят в този тържествен момент. Сигурен съм, че Шийла не е била съгласна. Тя предпочита за децата да се грижи тяхната *ая*.

Тълпата се връща във фоайето и започва да влиза през отворената врата на залата. Подавам празните чаени чаши на чай-валите*, които ходят напред-назад сред публиката. По земята са разпилени банановите листа, върху които продавачите слагат *чаат***. Във въздуха се носи мирисът на сервирана и изядена храна – не съвсем неприятен. Вдигам Рита, другата гъщеря на Раби, чиито очи са започнали да се затварят, и я качвам на раменете си.

После тръгвам към фоайето заедно с останалата част от групата.

Преди да успеем да влезем през вратата обаче, чуваме ужасно скърцане, последвано от стон и накрая грохот от стотици килограми цимент, тухли, арматура и гипсокартон, които се срутват с пълна сила. След секунди от всички страни се понасят писъци от болка и ужасени викове на фона на оглушителния шум от сгромолясващата се сграда.

---

* Бавачка. – Б. а.

** Човек, който продава чай. – Б. а.

*** Пържени закуски. – Б. а.

**Вълнуващото продължение на бестселъра
на „Ню Йорк Таймс“ „Изрисувано с къна“,
което всички очакваха!**

Шимла, 1969 г.

Изминало е повече от десетилетие. Татуистката Лакшми вече е омъжена за доктор Кумар и ръководи Лечебната градина в „Лейди Брадли“, а Малик е завършил частно училище. На двайсет, той тъкмо е срещнал красивата Нимми – млада вдовица от хималайските планински племена, – когато му се налага да замине на стаж в Службата по строителството в двореца в Джайпур.

Скоро след завръщането си в Розовия град Малик разбира, че почти нищо не се е променило – властта и парите все така са концентрирани у представителите на висшата класа, а дворецът все още се отплаща щедро за добре опазените си тайни. Когато откриването на кино „Роял Джуъл“ – последния важен проект на Службата – завършва трагично, обвиненията за това се отправят към най-удобните замесени. Но Малик има много по-мрачни подозрения и се захваща с разкриването на истината зад инцидента. Младият мъж обаче няма представа, че любимата му Нимми се е забъркала в не по-безопасно начинание, което също може да завърши фатално.

Цена 25 лв. | 12.80 €

www.benitorial.com

9 786197 639124